

חמותי שרה פרצ'יק לבית ארקוביץ ז"ל

שרה אשה חזקה, שאינה מוותרת לעצמה. בגיל 87 היא מאבדת את רגלה, עוברת תהליך שיקום ארוך בבי"ח פלימן וחוזרת הביתה עם פרוטזה וקביים. שיקום שלא יאומן בגיל הזה. אך לא לאורך זמן. תוך שנתיים היא מאבדת גם את רגלה השניה ואז, בשש שנותיה האחרונות היא רתוקה לכסא גלגלים. כאן אולי היא מאבדת לראשונה את הרצון לעשייה. חוסר העצמאות וההזדקקות לעזרת אחרים, מכבידים עליה, רגעי האושר מתמעטים, האור בעיניים דועך והיא שוקעת בתוך עצמה. קודם הגוף בגד בראש, ועתה הראש בוגד בגוף. אתמול נגאלה מייסוריה, חודש לפני הגיעה לגיל 95, חודש וחצי לאחר מותו של סבא דוד, בעלה.

יתגדל האדם השומר תוחלתו מבוקר חייו עד יומו האחרון, אשר ליבו לא סג וישר מעשהו ומגאולה לא נואש. אשר בליבו סֶבֶל העולם ושמתו שהיא זיוו בגיליו וסיתרו. לא תיתום עימו תקווה ודרך ישרים לא תאבד. יבורך יקר האדם לעד.

יתגדל האדם העברי על אדמתו ויתקדש הָקִי בזכרון החיים שנפקדו. תמו חיים חתומים באשדות.

יהי זכרה של הרעיה, האם הסבתא שרה פרצ'יק לבית ארקוביץ לברכה בתוכנו.

תמו חיים בקרבנו אך זכרך איתנו לעד.

באהבה
המשפחה

שנים עשר ילדים נולדו למשפחת ארקוביץ באריגולה אשר בליטא. ארבעת הצעירים שבהם, שלוש אחיות ואח, מצאו את דרכם לתנועות הנוער ומשם לארץ ולקיבוץ. שרה היתה המבוגרת מבין הארבעה.

לא אשת דיבורים היתה, אך חזקה בעשייה. ידים לה ידי אשת חיל והיא יודעת איך להשתמש בהן. וילונות תופרת לכל הקיבוץ, מתאימה בגדים למי שנחוץ, עושה חיות ובובות וכרים מבדים וסמרטוטים, הרבה לפני שתהיה זו אופנה בחנויות יוקרה. רוקמת תמונות נוף ופרחים ואורגת גובלנים ושטיחים לקישוט הבית, ושיהיה מה לתת לילדים ולנכדים.

יודעת גם שרה לאפות ולבשל, טעמן של עוגותיה – זאת בעלת חמש הקומות, וזאת מהתמרים, מלווה אותך במשך שנים, וטייגלך ואינגברצוקר, כמו בבית בליטא, שרק מי שחש טעמם, יוכל להעריך את המאמץ והאהבה המושקעת בעשייתם. וכשבאו הנכדים נולד הבורקס מעשה ידיה, שאין לו מתחרים.

על עברה, סבתא שרה אינה מרבה בדיבורים, ורק לפעמים, כבדרך אגב, מתגלים דברים. כך באקראי היא מדברת בכאב על נילי התינוקת שקדמה לאביה ונפטרה בגיל שלושה חודשים, כך סיפור לידתו של אברהם שנולד ביום הכרזת המדינה, כשהיא בעפולה ואחר כך ביגור, דוד האב והבעל באשדות והבת אביה מפונה עם ילדי אשדות לחיפה. כך חודשיים של דאגה עד שנפגשת שוב כל המשפחה.

יותר מאוחר, במלחמת ההתשה כשאשדות מופגזת וישנם הרוגים והבן אברהם משרת בתעלה וחודשים ארוכים אינו מגיע הביתה. היא דואגת, אך נלמד על כך רק מתגובותיה כי היא לא תאמר.